

Forslag til forespørgselsdebat om Inatsisartuts holdning til børnefattigdom, problemets omfang og løsninger herpå.

(Medlem af Inatsisartut Asii Chemnitz Narup, Inuit Ataqatigiit)

Ordførerindlæg:

Med tak for oplægget til debat skal vi fra Siumut gruppen fremkomme med følgende.

Det er ufravigeligt, at børns vilkår skal forbedres. Jeg er ikke i tvivl om, at vi alle her i salen er enige på det punkt. Den eneste hæmsko i salen kunne dog være, at vi ikke debatterer kronologien i de forskellige prioriteringer om de forbedringer som vi alle har i sinde.

Når vi sætter tal på de ting vi udsætter vores børn for, kommer der uhyggelige fakta frem i lyset. Selvmordsraten er uhyggelig høj, alt for tidlig debut hvad rusmidler angår (om det er alkohol eller euforiserende stoffer) - følgevirkningerne kan i værste fald være afhængighed af disse rusmidler, vi er også viden om; at der desværre er mange børn der går sultne i seng, forfærdelige sager om voksnes seksuelle misbrug af mindreårige er for mange, desværre er det også kommet frem, at der reelt er børn der seksuelt misbruger andre børn. Der er på det seneste fra MIO sat fokus på, børn der mentalt har svære "invalideringer" og ofte kommer i en situation hvor hjælp ikke er indenfor rækkevidde. Denne situation betegner MIO som værende en katastrofalt.

Fra Siumut mener vi, at selvom vi ved at det ikke er alle børn der har sådanne levevilkår, er der alt for mange der har meget ringe levevilkår i forhold til andre børn. Vi har noteret os, at oplægsholderen har emnet, fattigdom, som hovedemne.

Selve ordet, fattigdom. Fattigdom blandt børn, en for mig lidt usikker overskrift er i mit perspektiv lidt bredt emne. Hvordan skal vi her i salen debattere fattigdom eller det modsatte? Er det omkring det følelsesmæssige aspekter, økonomisk formåen eller omkring de muligheder børnene nu har?

Et ord som nærmest ikke er håndgribelig, som dog kan indeholde meget i sig selv, men som dog alligevel kan være uden det store indhold. Det kan virke til, at mange forskellige ønskede handleområder ikke ser dagens lys, da der under debatten ikke inddrages faktuelle håndgribelige oplysninger. Vi har mange fokusområder i Grønland, fokusområder der lover bedre tider – men desværre siger tallene noget andet.

Vi ser dette fra Siumut som værende en bekymrende tendens, hvis vi på nuværende tidspunkt ikke kan dokumentere forbedringer på de forskellige områder, er det på tide, at vi stopper op og holder fingeren på pulsen. Hvis der ikke er sket forbedringer på de forskellige fokusområder, er det et

klart budskab om, at der skal sadles om. Vi, alle der debatterer her i salen – er forpligtiget til at handle fælles for vore børns og landets bedste.

Hvis vi vore børn proaktiv skal bidrage til samfundsudviklingen her i landet, er det på tide, at vi som politikere laver synlige forbedringer på hvert enkelt fokusområde. Det er ikke kun politikere her i salen der skal have denne opgave for øje. Men vi skal alle bidrage til, at løfte denne opgave, om vi er landspolitikere, kommunalpolitikere, forældre eller familiemedlemmer.

Vi mener fra Siumut, at det er på tide, at vi stopper med at fokusere på gårsdagens hændelser. Det er på tide, at tage ansvar og holde status-quo og kigge på de gode og dårlige ting som er blevet udledt og derfra handle fremadrettet. Det er ikke indholdet vi mangler, der er i skrivende stund blevet lavet mange rapporter og undersøgelser omkring vore børn. Det næste er så, at vi som politikere skal tage det næste fornødne skridt.

Ved næste skridt skal aktiviteterne for og omkring børn intensiveres, der skal enten foretages renoveringer eller bygges nye væresteder for børn. Steder hvor man lokalt kan henvende sig, skal der være flere af. Derved vil man mere fleksibelt kunne håndtere sager omkring vore børn. Ansvarsområderne samt forpligtigelserne i daginstitutionerne/-folkeskolerne skal være mere konkrete. Vi skal så vidt muligt undlade, at pege fingre af hinanden ved mindre gode resultater og i stedet for skal vi konstruktivt sætte fokus på håndgribelig tværfagligt samarbejde på de forskellige institutioner over hele landet.

Vi skal heller ikke glemme, at der findes børn der under deres udvikling har særlige behov. Steder som arbejder med børn med særlig behov skal udvikles og udvides. På den måde kan vi så vidt muligt sikre, at børn med særlige behov også kan være selvforsørgende samt evt. bidrage til samfundet.

De mange forskellige udvalg som beskæftiger sig med forskellige artede fokusområder, hos Naalakkersuisut, Inatsisartut, Kommunerne osv., bør ophæves og vi bør alle, for vore børns skyld, have fokus på, at vende den negative udvikling der hersker i landet. Vi skal alle tage ansvar og være proaktive på den front.

Et land der gerne vil være selvstændig, skal have borgere der er proaktive og borgere der har lysten til, at være frie; borgere der ikke er afhængige af andre. Hvis denne tanke skal blive til virkelighed, skal vi begynde hos vore børn og det kan vi realisere ved, at tage ansvaret for denne generations tarv.

Med disse ord og med tak for oplægget fra Siumut, deltager vi i debatten.

Hans Peter Poulsen, Siumut

(Denne version er oversat fra grønlandsk. Ved tvivlsspørgsmål er den grønlandske version gældende.)